

sig med Spørgsmaalet om Kødkontrol for 4de eller 5te Gang her i Rigsdagen. Jeg vil da gerne pege paa, at det er ret betegnende, at hver Gang der kommer et nyt Forslag vedrørende Kødkontrollens Ordning, sker der derved et nyt Indgreb i de Kommuners Rettigheder, som i Til- lid til de af Justitsministeriet tidligere stadfæstede Sundhedsvedtægter har opført offentlige Slagtehus. Dette er i høj Grad beklageligt; naar Købstadkommunerne i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, har søgt at faa en virkelig god Kødkontrol gennem offentlige Slagtehus, kan det ikke undgaas, at dette har medført Bekostninger, og man har ment at have de skiftende Regeringers Billigelse af, at de offentlige Slagtehus for den væsentligste Del skulde bære sig og være sikrede en Del Indtægter, som omtrent kunde dække Udgifterne.

Ved Loven af 6. April 1906 fik Eksportsvineslagterierne Ret til at indføre Kød i Kommuner med offentlige Slagtehus paa Betingelse af, at der af det indførte Kød svaredes en Afgift til Kommunerne. Det var ikke nogen stor Afgift, men det var dog ligesom en Erstatning for det Tab, Kommunerne led. Til denne Lov sluttede sig en Bekendtgørelse af 26. November s. A., hvori fremhævedes, at det var en Selvfølge, at den anførte Adkomst til Forhandling og Indførsel kun var hjemlet for Varer hidrørende fra Slagtninger for Eksportslagteriernes egen Regning; det blev indskærpet, at det vilde være et groft Misbrug, der maatte give Anledning til alvorlig Indskriden efter Lovens og Sundhedsvedtægters Bestemmelser og eventuelt til Tilbagekaldelse af Anerkendelsen som Eksportslagteri, hvis et Eksportslagteri enten vilde tillade private Slagtere at slagte i dets Lokaler for dergennem at erhverve den ved Lovens § 5 hjemlede Fordel, eller om det i samme Øjemed vilde paatage sig Slagtning for andre Slagteres Regning. Derved var de offentlige Slagtehus dog altsaa i nogen Grad sikrede mod alt for store Tab.

Ved Loven af 13. Maj 1911 fik Svineslagterierne imidlertid Tilladelse til Indførsel til Kommuner med offentlige Slagtehus uden at skulle svare nogen Afgift til de paagældende Kommuner. Derved berøvede man de offentlige kommunale Slagtehus en ofte ikke ubetydelig Indtægt og forrykkede i hvert Fald Grundlaget for de Forudsætninger, hvorunder de var opførte. Senere er man kommet dertil, at Svineslagterierne og Eksportslagterierne lige-

fremhar faaet et Monopol paa Slagtning af almindelige Svin, saaledes at det er forbudt de offentlige Slagtehus at slagte Svin. Dette Monopol har været dyrt for Samfundet; men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed.

De nævnte Bestemmelser i Bekendtgørelsen af 1906 blev dog til Dels bibeholdt i den til den sidste Kødlov af 1911 sig sluttende Bekendtgørelse, med den Ændring, at der efter Ordene „Eksportslagteriernes egen Regning“ blev indskudt: „hvormed maa sidestilles de enkelte producerende Andelshavere“. Det har været af stor Betydning, at dette Udtryk er bibeholdt. Det har i nogen Grad beskyttet de bestaaende Slagtehus mod Tab, eller i alt Fald mod Tab i det Omfang, som selve Loven ellers kunde paabyrde dem. Men det gaar heller ikke at slippe disse Bestemmelser eller denne Bekendtgørelse, thi der er gjort Forsøg paa at omgaa den, idet Eksportører og Slagtere, som ikke efter den sidste Lov havde Ret til at indføre Kød og Produkter af Kød i Kommuner med offentlige Slagtehus, har forsøgt at indmelde sig som Andelshavere i Andelsslagterierne. Dette er imidlertid fuldstændig i Strid med Forudsætningerne for den nævnte Bekendtgørelse, og hidtil er saadanne Forsøg ogsaa blevet afværget.

Jeg vil meget henstille, at man gaar med til en Ordning, der ogsaa i Fremtiden kan gøre Spillet mere lige. Det er meget foruroligende, at der ingen som helst Bestemmelse i saa Henseende er i det foreliggende Lovforslag; man maa haabe, at der vil kunne ventes en Bekendtgørelse, som slutter sig til den tidligere og opretholder de vigtige Bestemmelser i denne, men der foreligger i Øjeblikket ikke noget derom. Naar Svineslagterikontrollen altsaa skulde kunne give Svineslagterierne Ret til uhindret at indføre deres Produkter af Dyri Kommuner med offentlige Slagtehus, vilde det ikke være urimeligt, at forlange, at der stilles de samme Fordringer til Svineslagteripersonalets Uafhængighed, som Kommunerne nu stiller til det Personale, der forestaar Kontrollen i de offentlige Slagtehus. Dette er et Punkt af Betydning, naar man skal have en effektiv Kontrol. Det er saaledes forbudt Dyrslægerne ved de offentlige kommunale Slagtehus at drive privat Praksis, og Opsynsmændene maa ikke staa i noget som helst Afhængighedsforhold til Slagterierne eller til dem, der benytter de offentlige Slagtehus. Overensstemmende hermed vilde det være paa sin Plads, at de